

Am venit, am văzut, am mai venit puțin

Andrei Herinean

(specializarea *Limba și literatura japoneză – Limba și literatura engleză*, promoția 2016)

Interesul meu pentru limba japoneză și tot ce ține de ea se datorează unei pasiuni care, deși nu neobișnuită în general, este cel puțin rară printre cei care studiază literele. Mai precis, din liceu, am început să practic arte marțiale japoneze – aikido și, mai târziu, judo. De acolo am prins „microbul” japonez și, deși inițial plănuiam să studiez medicina, am ajuns într-un final la Litere, specializarea *Limba și literatura Japoneză – Limba și literatura Engleză*.

Nu mi-e rușine să recunosc, nu a fost ușor. Cu toate glumele despre învățat silabarele *kana* și *kanji*, Facultatea de Litere e o facultate exigentă, iar specializarea *Limba și literatura japoneză*, prin dificultatea limbii, mai solicitantă decât altele. Am dat tot ce am putut și încă puțin pe deasupra; și a meritat. Sigur, majoritatea instituțiilor de învățământ superior oferă studenților perspective noi și interesante, dar nu știu dacă aș fi avut în altă parte oportunitățile pe care le-am avut aici.

În anul 2015, ca student, am avut ceea ce consider una dintre cele mai importante ocazii din viața mea: să studiez, timp de un an, în Japonia, printr-o mobilitate studentească facilitată de acordul dintre Facultatea de Litere (UBB), specializarea *Limba și literatura japoneză*, și Facultatea de Studii Interculturale de la Universitatea Kobe. Așadar, cu această ocazie, am urcat pentru prima oară într-un avion, iar destinația era Kobe. Și, când am ajuns acolo, am conștientizat, poate tot pentru prima dată, că urmez într-adevăr drumul cel bun.

(Orașul Kobe văzut de la Centrul de Cooperare Internațională al Universității Kobe)

Experiența din anul respectiv a fost extraordinară și e greu de descris în câteva cuvinte, cu atât mai mult pentru cineva care nu părăsise niciodată țara până în momentul respectiv. Am învățat enorm de mult, am experimentat enorm de mult, am cunoscut oameni pe care nu am crezut niciodată că o să-i cunosc și am văzut locuri în care nu m-aș fi așteptat vreodată să ajung. Șocul cultural a fost imens și cu atât mai mare atunci când am revenit în România și am văzut cu alți ochi lucrurile pe care înainte le credeam normale.

Întors în România, am absolvit în 2016 și am început să lucrez ca traducător freelance folosind diverse platforme gen Upwork. Din 2017, am fost angajat de compania Global Convergence (telecomunicații) drept coordonator de suport tehnic pentru proiectele de dezvoltare din Japonia. Timp de doi ani, am făcut legătura între echipa de ingineri (români și japonezi) și clienții din Japonia, partenerii locali ai companiei, și alte companii din domeniu precum NTT și KDDI. Această ocupație mi-a oferit șansa să îmi dezvolt atât cunoștințele în domeniul telecomunicațiilor, cât și abilitățile lingvistice, iar în anul 2017 am trecut examenul JLPT N2 cu scor aproape maxim.

*(Cu Ōishi-sensei în
Sighișoara)*

Tot în 2017, la recomandarea prof. univ.dr. Rodica Frențiu, am fost contactat de Federația Română de Judo pentru o colaborare care continuă și în ziua de astăzi. Un antrenor japonez, Ōishi Kohei, a fost angajat la Lotul Național de Judo din Cluj, iar eu am participat la antrenamente și evenimente ca interpret. Cu ocazia aceasta, am putut să-mi pun în valoare niște cunoștințe mai puțin comune – nu doar limba japoneză, ci și cunoștințe de specialitate în domeniul artelor marțiale, fiind, la rândul meu, practicant.

Deși într-o situație profesională și personală excelentă, am simțit că, totuși, mai erau câteva lucruri pe care mi-aș fi dorit să le fac în Japonia și nu am avut ocazia. Astfel, am aplicat pentru o bursă de cercetare MEXT (Ministerul Educației din Japonia), iar din aprilie 2018 m-am întors în Japonia, tot la Universitatea Kobe – de data aceasta, la Școala de Științe umaniste. Am petrecut doi ani studiind limba mai în profunzime, timp în care am continuat să lucrez atât pentru Global Convergence, cât și cu Federația Română de Judo.

(Cu Ogawa-san, prefectul din Fukuoka, discutând despre Jocurile Olimpice 2020)

În iarna lui 2019, am trecut examenul de admitere la masterat (lingvistică aplicată, program în limba japoneză), unul dintre cele mai dificile examene pe care le-am dat vreodată. Din 2020, am început programul de master, pe care, cu toate provocările noului stil de viață impus de coronavirus, l-am încheiat cu succes în primăvara lui 2022. Pentru moment, am decis să nu aplic pentru o bursă doctorală, dar... cine știe? Am trecut JLPT N1 în 2020 și, cu aceasta, am terminat cu examenele pentru străini, iar acum mă pregătesc pentru Kanji Kentei, un examen scris dificil chiar și pentru vorbitorii nativi.

(Prezentând cea de-a 19-a întrunire a studenților străini de la Universitatea Kobe)

În momentul de față, locuiesc tot în Kobe, un oraș pe care îl iubesc și îl consider a doua mea casă. Lucrez ca traducător și interpret, persoană fizică autorizată, iar printre clienții mei fideli se numără una dintre cele mai mari agenții de traducători din lume (TransPerfect), Centrul de Cooperare Internațională al Universității Kobe, Consorțiul Universitar din Hyogo (prefectura al cărei municipiu este Kobe), Oficiul Turistic din Kobe etc. În timpul liber, continui activitățile

mele legate de artele marțiale – predau Aikido la clubul Universității Kobe și Judo la un dojo local.

(Gata de demonstrație – Clubul de Aikido al Universității Kobe)

Într-adevăr, studiul limbii japoneze este un drum lung și întortocheat, dar, pentru cei care sunt dispuși să îl urmeze, merită din plin. Oportunitățile pe care le-am avut ca student al specializării *Limba și literatura japoneză* de la Facultatea de Litere mi-au deschis noi orizonturi și iată că țăranul român dintr-un sat din Bistrița a ajuns să trăiască în Japonia. Cine-ar fi crezut?!

Vorba lui Matsuo Bashō, maestru *haiku*:

松の事は松に習え

竹の事は竹に習え

Dacă vrei să înveți despre pin, învață de la pin.

Dacă vrei să înveți despre bambus, învață de la bambus.